

opusdei.org

L'home que caminava amb els elefants

Paul Kioko va créixer entre elefants, rinoceronts, lleons i serps a Kènia. Després de diversos anys treballant com a metge, va rebre el diaconat el 3 de novembre. Aquesta és la seva història.

08/11/2018

On vas néixer?

Vaig néixer a Nairobi, la capital de Kènia, però vaig viure tota la meva

infantesa en els diferents parcs nacionals del país, amb els meus pares i germans. El meu pare treballava en el Kenya Wildlife Service com a cap dels guardaboscós.

En què consistia la seva feina?

La seva feina consistia a protegir la vida salvatge en aquells parcs i a tenir-ne cura. La meua infantesa va ser itinerant: a cada parc vivíem una mitjana de cinc anys i després ens traslladàvem a un altre, fins a recórrer gairebé tot el país. El Parc Nacional del Llac Nakuru, les muntanyes Aberdare, el Parc Nacional d'Amboseli al peu de la muntanya Kilimanjaro o el Parc Nacional de Tsavo van ser les meves cases.

Com va ser la teua infantesa a la sabana?

Vam créixer jugant entre els arbustos amb els meus germans. Tot i que

sempre hi havia un cert perill de trobar algun lleó o una altra bèstia, el que més temia la meva mare eren els escorpins i les serps, que n'hi ha molts. Gràcies als nostres àngels de la guarda, no va passar mai res seriós.

Però m'imagino que devíeu viure moltes aventures...

Sí, i tant. Recordo, per exemple, que una vegada una cobra va escopir verí als ulls d'un dels meus germans. El vam portar corrent a l'hospital i no va perdre la vista. En una altra ocasió, un altre germà gairebé va xocar amb la bicicleta amb dos lleons que estaven amagats després d'una corba. Afortunadament, en aquell moment els animals estaven ben entretinguts amb un senglar que havien caçat, per la qual cosa el meu germà va poder fugir sa i estalvi.

Com era la vida en família en un ambient així?

Si ens portàvem raonablement bé durant la setmana, el meu pare ens portava diumenge amb el tot terreny pel parc. El repte era jugar a veure qui veia primer un dels 'big five' (elefant, rinoceront, lleó, búfal o lleopard). Gairebé sempre guanyava el meu pare, perquè era el més pacient, i podia mirar durant una llarga estona un lloc i individuar als animals que s'hi amagaven.

La teva mare gaudia d'aquella vida?

Sí, però a ella li interessaven més els ocells, cosa que els nens no enteníem. M'explico. La meva mare va néixer als EUA i va venir a l'Àfrica a finals dels anys seixanta per ensenyar matemàtiques i veure el món. Potser per això li agradaven els ocells: com ells, va volar a un lloc llunyà per viure la seva vida. A Tanzània va conèixer el meu pare, que estava acabant la formació com

a expert mediambiental, i la resta és història, o providència divina, com solia dir la meva àvia.

Què vas aprendre de la naturalesa en aquells anys?

Vaig aprendre moltes coses. Per descomptat, a gaudir dels grans espais i de la bellesa de la creació. Però el que m'ha marcat profundament és, d'una banda, la paciència del meu pare per veure grans coses i, de l'altra, la capacitat de la meva mare per gaudir de les petites alegries de la vida, com contemplar un ocellet.

Com era la teva relació amb els animals?

Allò era un paradís per a uns nens com nosaltres. No teníem televisió ni PlayStation, però no ens feien falta. Els guardaboscors portaven a casa cries d'animals orfes, que calia cuidar: recordo com passejaven al

voltant de la casa cries d'impales, gaseles, antílops, lleons, elefants i rinoceronts.

Alguns animals més crescuts, sobretot els elefants, calia tenir-los en gàbies fins que els alliberàvem. Recordo que els donàvem mangos i taronges per menjar, i jugàvem a encistellar des de lluny les fruites a les seves enormes boques obertes... Érem nens.

Quin rumb va prendre després la teva vida?

Quan vaig començar l'escola superior, em vaig haver de traslladar a la ciutat. Va ser precisament a la meva escola, la Lenana School, on vaig conèixer alguns joves universitaris que venien a ensenyar-nos la fe cristiana. Més tard vaig saber que alguns pertanyien a l'Opus Dei. Vaig conèixer millor aquesta realitat de l'Església, en la qual temps després —durant el meu últim any a

Lenana—, hi vaig demanar l'admissió.

Després d'acabar els estudis de Medicina a la Universitat de Nairobi, vaig treballar a l'hospital de l'exèrcit de Kènia durant un any. Després, vaig exercir la medicina durant gairebé 15 anys al Mater Hospital de Nairobi, primer al departament d'Urgències i després a la Unitat de Cures Intensives, on vaig acabar l'especialització en anestesiologia.

Quan apareix a la teva vida l'opció del sacerdoci?

Com diu el llibre de la Saviesa, hi ha un temps per a cada cosa sota el Cel. Vaig comprendre que així com Déu m'havia donat la vocació de servir als malalts com a metge, m'estava cridant a servir a tota la seva Església com a sacerdot. En cert sentit, penso que sent metge em va preparar per rebre la trucada al sacerdoci.

I ara, seràs sacerdot?

No encara. Primer rebo, juntament amb 33 fidels més de l'Opus Dei de 16 països, el diaconat de mans de Mons. Celso Morgia. El maig vinent, si Déu vol, serem ordenats sacerdots.

Com t'has preparat?

Principalment, amb l'oració i la participació en la santa Missa. També he estat diversos anys estudiant Teologia a la Universitat Pontifícia de la Santa Creu i aprofundint en altres matèries en el Col·legi Romà de la Santa Creu, juntament amb altres fidels de l'Opus Dei de molts països. En aquests anys he entès que és Déu qui ens prepara per al sacerdoci, però se serveix de molts amics i mestres per donar llum en aquest camí.

Quina és la matèria que més t'ha agradat a la Universitat?

He fet la llicenciatura i el doctorat en Teologia Moral. Tenint en compte la meva formació i la meva feina com a metge, no el sorprendrà que em senti atret pels temes bioètics i pels fonaments filosòfics de la pràctica mèdica.

**Has defensat ja la tesi doctoral.
Quin en va ser el tema?**

Es diu que la manera més ràpida d'adormir-se és demanar a algú que et parli sobre la seva tesi. Correré aquest risc: la meva investigació tracta sobre la virtut de la prudència com a punt de connexió entre les decisions mèdiques “tècnicament correctes” i “moralment encertades”. Quan vaig treballar a la Unitat de Cures Intensives, vaig haver d'afrontar moltes vegades el dilema sobre quan i com posar límit als tractaments mèdics.

Moral, teologia, Roma, sacerdoci... Trobes a faltar els anys al parc natural?

Les memòries de la infantesa ens acompanyen al llarg de la vida i sempre recordaré amb alegria les aventures entre animals salvatges. Però sé que una vida al servei de Déu i dels altres és una aventura encara més gran. T'aixeques al matí, ofereixes la teva jornada al Senyor i no saps on guiarà els teus passos. Abans només admirava la bellesa de la creació als parcs naturals; ara, contemplo l'amorosa providència de Déu en totes les situacions en les quals Ell em posa. Espero que molts més ho puguin trobar a través del meu ministeri sacerdotal. Reseu per nosaltres.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/lhome-
que-caminava-amb-els-elefants/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/lhome-que-caminava-amb-els-elefants/)
(10/08/2025)